

18. Jul. 1972

FAKTA

Dato:
18. Jul. 1972

Sidetal:
Rød blå bd 9 s. 10-24

Generelle kommentarer:
Robert Filliou. Fransk kunstner (1926-1987).

TRANSSKRIFTION

18-7-72

Nogle af de første noter om "R+B" som jeg har fundet frem fra 68: Ideen: at lade to farver – to forskelligheder – to kontraster mødes lodret – vandret – diagonal på en kvadratisk billedflade (form!)

Og fra 69: Forsøget går ud på at undersøge om disse helt elementære, form – farveelementer – formen som form, farven som farve, kan opløses og alene blive bestanddele af en realitet (kunstnerisk).

"Kan man undgå at gøre de formelle egenskaber til det væsentligste i et sådant arbejde?"

"Kan man ophæve cirklen og kvadrates geometriske strukturkarakter og dermed deres expressivitet, deres associations, tegn og symbolmuligheder?"

"Det væsentligste skulle være at de var der uden anden betydning end den at være de bestanddele der danner billedobjektet.

Det må bemærkes at jeg til de første "R+B" forsøg brugte et kvadrat med en cirkel i midten og i vid udstrækning arbejdede med OPvirkning.

I 70 forlod jeg cirkel i kvadratstruktur.

Det jeg med andre ord søgte væk fra var 1. Farven og formen som betydningsselementer.

2. Valgets betydning. til –

3. Ophævelsen af billedet

Ikke – ikke form – ikke billede – ikke forandring – men det samme + det samme + det samme –.

Men – dette forhindrer ikke at man kan forandre pladens størrelse – materiale – og farverne så længe disse holder sig indenfor det absolut røde og det absolut blå – fordi sådanne forandringer i forhold til den totale gentagelse (samme struktur – samme farvegruppe) er betydningsløse – højst en detalje.

Hvad har nu i så mange år afholdt mig fra at producere ud fra "R+B"?

Ganske vist har jeg udført en række forsøg (fortrinsvis i gouache) men, arbejdet med ideen, er (bortset fra Landbohøjskoleudsmykningen) blevet på det rent teoretiske plan – hvorfor? I første række skyldes det sikkert at ideen i sit udspring som i sit videre forløb har været knyttet til maleriet (teknisk og formelt).

Dette har generet mig og holdt mig tilbage for en mere gennemgribende og konsekvens gennemført produktion – hvorfor?

Blader jeg i mine gamle "værkstedsbøger" (som jeg har gjort i dag for at finde frem til de første formuleringer af "R+B") giver de et tydeligt indtryk

af at jeg helt fra 65-66 og egentlig også før, men mindre bevidst, har søgt at frigøre mig fra maleriet – fra malerkunsten ja fra billedet. Jeg har som Mondrian og Malewich brugt maleriets teknik til at bekæmpe maleriet med.

“R+B” ideen er på mange måder den sidste skanse, den for mig sidste mulige formuleringen indenfor maleriet dens sidste mulighed for anvendelse af maleriets teknik. Men – har jeg egentlig gjort mig rigtig klart hvorfor jeg så gerne vil slippe (udaf) maleriet? Er jeg alene et offer for en tendens i tiden der jo har afsagt total dødsdom over malerkunsten, eller er der også mere vægtige grunde?

Lad os se lidt på disse vægtige grunde, se om de er så vægtige endda. Maleriet er fortrinsvis afhængig af en formalistisk æstetik med grundlag i perceptionens effekt – og en deraf følgende overtro på form og farves ikke alene perceptible, men også expressive (magiske) kraft.

Sagt banalt kan jeg ikke længere tro på udseendet – altså perceptionens afgørende betydning hvoraf følger at jeg heller ikke længere kan tro på betydning af f.eks en form en farves placering, strørrelse og forhold til arealet, ligesom jeg ikke kan tro at: hvilke form – hvilke farve – hvor stor – hvor lille – og hvor i forhold til hinanden og totaliteten spiller nogen afgørende, eller i det taget nogen rolle – kunstnerisk. At tro dette anser jeg for at være ikke alene indbildning, men en illusion, opstået alene gennem troen på perceptionens effekt.

Det vil naturligvis være tåbeligt at nægte perceptionen enhver betydning, men modernismen har overdimensioneret den i en sådan grad at man ofte forveksler perceptionen med conceptionen. jeg tror, modsat den modernistiske æstetik, at conceptionen i langt større udstrækning end man vil indrømme bestemmer perceptionen – at den opfattelse man har, ikke alene af perceptionens betydning, men også af dens funktion er et produkt af conceptionen om perceptionen.

Bortset, måske fra dada og surrealismen, har alle modernismens ismer været baseret på den fejlagtige opfattelse af kunsten – og især malerkunsten som et sprog og såvel kubismen som den abstrakte kunst var ensidigt baseret på denne opfattelse. En følge af denne opfattelse var forsøget på at ophøje farven og formen (så det ene – så det andet) som malerkunsten (kunstens) sande virkelige sprog, støttet af slagord som: maleri er farve – maleri er flade – maleri er geometriske forme på en flade – o.s.v

Man overså at perceptionen af sådanne af sådanne fænomener form – farve ikke i første række, og ikke overvejende er generelle (som det talte – skrevne sprog – som musikkens toner) men individuelt subjektive.

En rød farve f.eks er selvfølgelig for det overvejende flertal en rød farve – men den er tilbage noget mere – den er det enkelte individs helt subjektive forhold til rødt – det samme gælder en så neutral form som kvadratet, også det opfattes ens i sin struktur, men det er forskelligt fra individ til

individ hvad man fylder ind i dette kvadrat af ren subjektivitet. Der er tre elementer som skal fungerer farven – formen og individet der ser – dette sidste element har modernismen reduceret til en automatisk aflæser af kunstnerens vilje gennem en ren perception som udelod den subjektive conception.

Alt dette har ført med sig at formalismen i modernismen har kunnet påstå næsten alt, og som det værste, at man samtidig med sin tyrkertro på perceptionen, har kunnet hævde at der i formen – farven og det materiale de optrådte i udstrålede en aflæselig følelsesmæssig – tanke og forestillingsverden.

Kort sagt – at en bestemt form, med en bestemt farve – i en bestemt sammenhæng gav en bestemt perception, og at dette var beviset for at maleriet (kunsten) var et sprog.

Denne påstand kan man få til at stemme, men kun hvis man holder sig til visse regler for aflæsning anser dem for normgivende og ikke bevæger sig uden for dem – hvis man har lært sig at decifrerer dette formsprog og dets konventioner – med andre ord den formalisme som er grundlæggende – men fjerner man denne formalisme falder det hele fra hinanden og åbenbares som hvad det virkeligt er en påstand – en hypotese man har villet gøre til en generalisation.

Jeg tror at maleriet i langt højere grad er et produkt af conceptionen end af perceptionen – ja at kunst i det hele taget (og især i vor kommunikationseffektive tid) fortrinsvis er et produkt af en conception.

Lad os engang vende tilbage til dette med farven og formen – den bestemte farve – den bestemte form – på den bestemte plads – hvad må man spørge skulle forårsage at et valg af en bestemt form til en bestemt farve på en bestemt plads skulle få en bestemt virkning på beskueren hvis han ikke i forvejen havde en viden eller en forestilling om hvad han skulle søge – og hvad han skulle finde. Det var i modernismens blomstringstid en yndet journalistport at afsløre at det og det bestemte billede enten var fremstillet af en kohales viften – eller af en abekat – og at den forblindede kritiker bedømte sådanne abekattestreger som kunst.

Sådanne historier er symptomatiske de viser at en kunstkritiker hvis arbejde det er at opererer bl.a. med modernismens formalisme kan få denne til at passe på et maleri (for det drejer sig jo dog til syvende og sidst om et maleri) som er fremstillet uden valgmuligheder – og derfor uden (bevidst) hensigt – f.eks om at ville udtrykke en speciel tanke, følelse – et maleri hvor ingen kunstner har valgt den ene form frem for en anden, og rød frem for blå eller gul, og i den og den bestemte kombination og sammenhæng. Abekatte malerihistorierne viser tydeligt at det netop er hvad man forventer at se i hvad man ser, hvad man ved man skal se der gør billedet til et kunstværk og ikke den direkte umiddelbare perceptible indvirken på beskueren. Man kan endda vove den påstand at et hvilket som helst maleri er malerkunst hvis man siger, med tilstrækkelig autoritet at

det er det.

Også fordi maleriet pr tradition og konvention automatisk bliver identisk med kunsten.

Denne kendsgerning har desuden sociale og moralske aspekter idet et maleri er et objekt som pr definition repræsenterer kunsten, og via det er et objekt en fysisk og som et møbel transportabel ting man kan handle med – anbringe på museum – placerer i omgivelserne der forandre den hensigt kunstneren havde med det – o.s.v.

Var kunsten derimod (hvad den jo er i sin kerne) en idee – en tanke – et begreb knyttet ikke fortrinsvis til et objekt, men i form af en handling udspillende sig i en bestemt aktuel situation, en bevægelse, en gestus, et forløb i rum og tid – kort sagt en mere eller mindre efemer ting – en ting som fandtes mellem mennesker, som vandrefabler – uartige historier – væddeløbstips – o.s.v da ville kunsten have en mulighed som bremses af at den udelukkende optræder i form af et objekt – om denne funktion så ville berøre større eller mindre (formodentlig helt små) menneskegrupper er et større spørgsmål der ikke berøre nærværende sammenhæng. Dette og formentlig mange flere er de vægtige grunde til at det generer mig at "R+B" er opstået og betinget af maleriet.

Så er der det første spørgsmål tilbage: om jeg i min stilling til malerkunsten er et offer for en tendens i tiden der har dømt maleriet til døden?

Det er jeg sandsynligvis og hvordan kan jeg være andet? Ville det tjene noget som helst formål at jeg, for at hævde min uafhængighed af en tendens i tiden stædigt og mod lyst og trang fastholdt at arbejde med maleri? Naturligvis ikke, blot må man gøre sig klart – hvad der er en vægtig og personlig overbevisning og hvad der er en udefra kommende indflydelse. Hvis jeg virkelig var overbevist om rigtigheden i at male så ville spørgsmålet og tvivlen overhovedet ikke være opstået.

Er det nu rigtigt? Presset udefra kan være dels så stærkt, dels af en så svingende virkning at man ikke har mange muligheder for at skelne hvad der kommer fra en selv og hvad der kommer udefra.

Dette spørgsmål tror jeg bedst man kan klarlægge ved at undersøge sin helt egen personlige situation (og det er jo - trods alt den dette her handler om).

Jeg har ikke nogen som helst ambitioner i retning af at ville være , på hverken den ene eller anden måde, folkefører – sandhedsvidne – verdensomvælter (som f.eks Rober Filliou) jeg tror ikke det står indenfor mine evner, eller min formåens rækkevidde at forandre verden. Og – selvom jeg havde det mindste tilløb til den slags ambitioner ville de helt automatisk blive bremset i starten gennem den måde jeg har organiseret min tilværelse på. Jeg er temmelig isoleret fra kontakter – forbindelser – og derfor kommunikationsmidler der ville gøre det muligt for mig at realisere sådanne bestræbelser eller ambitioner.

Man kan da med fuld ret stille spørgsmålet – hvorfor fanden i helvede beskæftiger jeg mig så i det hele taget med problemet om hvordan kunsten i dag skal fungerer bedst?

Det er en kendsgerning at jeg er kunstner, at mit arbejde består i at beskæftige mig med kunst (det er bl.a det såvel kunstfonden, som Clausen og nogle stykker til betaler mig for) det er derfor ikke alene naturligt, men på mange måder min pligt at tage stilling til de kunstneriske spørgsmål og problemer, der er i min tid.

For, selvom min kommunikationsradius er meget, meget snæver (og jeg ikke gør noget for at udvide den, måske tværtimod) så har jeg dog som ethvert menneske (bortset fra eneboeren) en relation til et vist antal andre mennesker –. Om denne relation er stor eller lille er uvæsentlig, det væsentlige er at det er en bevægelig – levende – handlende – spørgende relation og ikke en konventionel – lukket – frugtesløs.

Når jeg i denne relation optræder og opfattes som kunstner må jeg nødvendigvis tage denne beskæftigelse alvorligt – jeg må kunne stå inde for mine udsagn om kunst. Jeg må have gennemprøvet og gennemtænkt deres bærekraft.

Jeg har altid haft den opfattelse, desværre uden at kunne leve op til den, at det at være kunstner først og fremmest var at gøre andre opmærksomme på en livsværdi en egenskab, en kraft som findes i alle mennesker, gennem sit eget eksempel som kunstner.

Jeg tror ikke – og det har jeg vist understreget tilstrækkelig kraftig bl.a. i disse hæfter – at kunst er liv - og liv er kunst – men jeg tror ikke desto mindre at det er af stor betydning, netop for en kunstner, hvordan man levet sit liv, for at vise at kunsten kan have en livsbefordrende evne.

Uden al sentimentalitet vil jeg derfor sige – at hvis ikke mit liv bæres af en maksimal livsfølelse, så længe det ikke gør det så længe er kunsten alene en livserstatning og det er det mest negative den kan være – og det er hvad den let bliver hvis man blander de to begreber kunst og liv og ikke lader dem – som det er deres bestemmelse løbe parallelt.

At disse premisser skal være kunstens
gør det endnu vanskeligere, da i
næsten på ryg mands fremmelse kun
akcepter som kunst hvad der op-
-træder materielt som maleri - study-
-tur - objekt (ready-made) - og, sidst
men ikke mindst faktisk i, ikke
klarer man de finere begreber kunst,
man kan så langt at den ikke
har (behøver at have) med det materi-
-elle - psykiske - udseende at gøre.
Man - at eller andet udseende en
eller anden materiel med kunst
trods alt have (da den ikke kan eksis-
-tere som telepati) selv conceptual-art's
sprog formidling er et udseende en
materiel.

18-7-72

~~18~~ Afsnit af de første noter
om "R+B" som B har fundet
frem fra 6'8: 2 dele: at lade to fjerter
- to forskellige heder - to kon traster, midtes-
lodret - vandret - diagonal på en kvad-
-ratisk billedplade (form!).
Og fra 6'9: Forsøget går ud på at
undersøge om disse helt elementære,
form - fjerdelementer - former som form,

farven som farve, kan op løses og
alene blive bestanddele af en
realitet (Kunstnerisk).

"Kan man undgå at gøre de for-
-melle egenskaber til det væsentligste
i et sådant arbejde?"

"Kan man op høre cirkelen og kva-
-dratens geometriske struktur karakter-
- og dermed klare et pressivitet, deres
associations, tegn og symbol muligheder?"

"Det væsentlige skulle være at alle
var der uden anden betydning end
den at være de bestanddele der don-
-ner billedobjektet"

Det må bemærkes at jeg til de
første "R+B" forsøg lignede et kvadrat
med en cirkel i midten og i vid ud-
-strækning arbejdede med OP i rødder.

og 70 forlod jeg cirkel i kvadrat struktur.

Det jeg med andre ord søgte var
fra var 1. Farven og former som be-
-lydnings-elementer.

2. Valget af betydning ~~af billedet~~. Til -

3. Op hørelsen af billedet
i alle farve - ikke form - ikke billed-

ikke forandring - Man det samme
+ det samme + det samme -
Man - dette forhindrer ikke at
man kan forandre ~~fra Plate~~
pladens størrelse - materiale - og
farverne så længe disse holdes sig
indenfor det absolut røde og det
absolut blå - fordi sådanne foran-
dringer i forhold til den tekniske
opbeholdelse (samme struktur - samme
farvegruppe) er betydningsløse -
- højst en detalje.

Hvad har vi i så mange år af-
holdt mig fra at producere udfor
"R+B"? Ganske vist har jeg udført
en række forsøg (fabrikation; goudon)
men arbejdet med ideen er (bortset fra
grundbrugsstørrelse og udnyttelse) blevet på
det rent tekniske plan - hvorfor?
I første række skyldes det sikkert
at ideen i sig selv udspirer som i sig
videre fordele har været knyttet til
maleriet (teknisk og formelt).
Dette har opmærksomt mig og holdt mig
tilbage for en mere eksperimenterende og
konstruktive opretholdelse af produktionen -

- hvorfor?
Blender jeg i mine gamle "vokssteds-
-begreb" (som jeg har gjort i dag, for
at finde frem til de første formu-
-leringer af "R+B") giver de et dybe-
-ligt indblik af at jeg helt fra
65-66 og egentlig også før, men min-
-dre betydeligt, har søgt at frigøre
mig fra materialet - fra malerikunsten
jo fra billedet. Jeg har som Mondrian
og Malevich brugt materialets ~~til at~~
teknik til at betragte materialet
med.
"R+B" idéen er på mange måder den
sidste skønse den for mig, sidste
måltige formulering inden for materialet
den sidste mulighed for anvendelse
af materialets teknik.
Men - har jeg egentlig gjort mig
nogen idé hvorfor jeg så gerne vil
slippe (ud af) materialet?
Ja jeg har alene et offer for en lærers
i tiden der jeg har afsagt total dyds-
-dom over malerikunsten, eller er der
også mere vægts grunde?
Jeg vil se lidt på disse vægts
grunde, se om de er så vægts end-
-da.
Materialet er fortvinslet af hensigt af

en formalistisk æstetik med grundlag
i perceptionens effekt - og en deraf
følgende overtro på form og farves
ikke alene perceptible, men også et pres-
-sive (møjiske) kraft.
Sagt banalt kan jo ikke længere
hø på udseendet - altså perceptionens
af gørende betydning hvorefter følger
at jo heller ikke længere kan hø
på betydning af f. eks en form
en farves placering, størrelse og for-
-hold til areal, ligesom jo ikke
kan hø at: hvilke form - hvilke
farve - hvor stor - hvor lille - og hvor
i forhold til hinanden og til vort blik
spiller nogen af gørende, kunstnerisk
hele højt nogen rolle - for at være
At hø dette anser jo for at være
ikke alene indbildning, men en
illusion, opstået alene gennem troen
på perceptionens effekt.
Der vil naturligvis være tale om at
någe perceptionen om hver betydning,
men materialismen har overdimensioner-
-næst den i en sådan grad at an-
-vise forveksler perceptionen med con-
-ceptionen. Og hø, måske at den mo-
-derne æstetik, at conceptionen
i langt større udstrækning end

man vil i enderne bestemme per-
-ceptionen - at den opfattelse man
har, ikke ulene af perceptionen, be-
-ning, men også af dens funktion er
et produkt af conceptionen om
perceptionen.

Bortset, måske fra dada og surrealis-
-men, har alle modernismens især
vordt baseret på den fejl af opfat-
-telse af kunsten - og især maler-
-sten som et sprog og såvel kuns-
-men som den abstrakte kunst var
en sidst baseret på denne opfattelse.

En fejl af denne opfattelse var
forsøget på at opbygge formen af
formen (så det ene - så det andet) som
malerkunsten (Kunsten) somde i enkelte
Sprog, ~~med~~ stedet af sprog som
maleri er form - maleri er flade
maleri er geometriske forme på en
flade - o. s. v.

Man overser at perceptionen af sådan-
-ne fenomener form - farve ikke i
første række, og ikke overvejende er
generelle (som det talte - skrevne sprog
som min sikkerhed) men individu-
-elt subjektive.

En rød farve f. eks. er selv fuldstændig
for det overvejende faktisk en rød
farve - men den er tilføjelse noget

mere - den er det enkelte individets
helt subjektive forhold til verd - det
sammene gælder der en så neutral form
som kvadraten, også det opfattes end
i sin struktur, men det er just
fra individ til individ hvad man
finder ind i dette kvadrat af en
subjektivitet. Der er tre elementer
som skal bruges foran - formen og
individet der ser - dette sidste el-
-ment har modernismen redet ud af
til en ~~af~~ antropometriske af led af
Kunstnerens vilje og navn en ren per-
-ception som udtryk den subjektive
conception.
Alt dette har ført med sig et
formalismen i modernismen som det
-net, pasten næsten alt, og som sin
værdi, at man som lidt har kunnet
typografier på perceptionen, har kunnet
hævde at der i formen - formen og det
materiale de opdådte i udstrakte
en af led af følelsesmessig - tænke og
fres tillings væden.
Kort sagt - at en bestemt form, med
en bestemt form - i en bestemt sam-
-menhang var en bestemt perception,
og at dette var beviset for at meden-
-del (Kunsten) var et Spej.
Demne på stand kan man ju til at
større, men kun hvis man holder
sig til disse regler for af ledning osv.

den for nonnificerende og ikke bevægelse
sig inden for den - hvis man har lyst
sig at deifrer dette formsprog og det
kan anvendes - ~~ikke~~ med andre ord den
formalisme som er grund lægende - men
fjerner man den formalisme fuldst
det hele for hinanden og i den løse
som hvad det virkelig er en på -
- stand - en hypotese man har lidt
gøre til en generalisation.
- og der er material i kunst højst
grad er et produkt af conception -
- men end af perceptionen - ja at
kunst i det hele taget (og især i vor
kommunikations effektive tid) forårs-
-es er et produkt af en concep-
-tion.
- Hvad is engang vende tilbage til dette
med formen og formen - den bestemte
form - den bestemte form - på den
bestemte plads - hvad må man
spørge skulle forårsage at et valg
af en bestemt form til en bestemt
form på en bestemt plads. skulle
på en bestemt visning på bestemte
hvis man ikke i forvejen havde en
viden eller en forståelse om hvad
man skulle se - og hvad man skulle
finde. Det var i modernismens
blomstrende tid en yndet journalis-

- Spørgt at afsløre at det og det be-
- stemte billede enten var fremstillet
af en kokales iften - eller af en
arbejder - og at den forblinde
kritiker bedømte ~~et~~ sådanne
arbejder strax som kunst.
Sådan er hans kritik og syn på kunst
de viser at en kunstner ikke kan
arbejde det er at opføre bl. a. med
modernisme formale men kan for
denne tid at passe på et maleri
(for det dæjre sig for dog til svarende
og sidst om et maleri) som er
fremstillet uden valgt midler -
og derfor uden (bevidst) hensigt -
speciel kunstner vilde udtrykke en
hvor ingen kunstner har valgt den
ene form frem for en anden, og
red frem for blå eller gul, og
den som den bestemte komposition
og som man har. Arbejder maleri-
historierne viser tydeligt at det net-
- op er hvad man forventer at se
i hvad man ser, hvad man red
man skal se der gør billedet
til et kunstværk og ikke den
direkte umiddelbare perceptible
indvirkning på beskueren. Man kan
endda være den påstand at et

hvilke som helst maleri er malerkunst
hvis man ~~hæder~~ siger, med tilstrække-
-lig underret at det er det.
Også fordi maleriet per tradition og
konvention kunstnæst bliver ~~it~~
i den hist med kunsten.
Dens kendsgerning har desuden
sociale og moralske aspekter, det er
maleri der er et objekt som per defe-
-nition repræsenterer kunsten, men
og her er et objekt en jysk
og som et meget kontroversielt ting
man kan handle med - anvendelse
på museum - placcer i angivelser der
forvandle den her sigt kunsten har de
med det - o. s. v.
Var kunsten derimod (hvad den er
en i sin kerne) en ide - en tænke-
et begreb i sig selv, ikke fortællende
til et objekt, men i form af en
handling udspejlede sig i en be-
-stemt faktisk situation, en be-
-vægelser, en opstus, et fortællende i rum
og tid - her sagt en mere eller
mindre ege mere ting - en ting som
fandtes mellem mennesker, som
vandrejakter - næst historie - vandle-
-lektips - o. s. v. da ville kunsten
have en målbare for at jyske
en målbare som bremser af at

den ude luktende optræder i form af
et objekt - om den re funktion
så ville bevære større eller mindre
(permanently helt små) man ne skoppe-
-per er et spørgsmål der i alle
de andre nødvendige som man har.
Dette er formidly mange flere der
de vigtige oprette til at det gælder
mig at "R+B" er opstillet ~~af~~ og
beholdt af materialet.
Så er der det første spørgsmål
tilbage: om ja; min skilling til
malerkunsten er et offer for en
fandens i tiden der har det
materiel til det?
Der er ja sandsynligvis og hvordan
kan ja være andet? Ville det ligne
noget som helst formidly at ja, for
at hørde min uforsigtighed af
en fandens i tiden skole og med
lyst og trang? Just holdt at arbejde
med maleri? Næsten i alle, blot
må man gøre sig klart - hvad der
er en vej til og personlig overbevisning
og hvad der er en udefra kommande
indflydelse. Hvis ja, hvilket var over-
-beviset om sig heden i et male-
- så ville spørgsmålet om derved over-
- have det ikke være opstillet.

Er det nu ny lys? Presset udefra
kan være dels så stort, dels af en
så smigende virkning at man ikke
har mange muligheder for at skelne
hvad der kom over for en selv & hvad
der kom over udefra.
Dette spørgsmål tror jeg bedst man
kan klarlægge ved at undersøge sin
egen helt personlige situation (og
det er jo - helt alt den dette her
handler om).
Jeg har ikke nogen som helst ambition-
er, i retning af at ville være
på værten den ene eller anden måde,
fulde jurer - sandhedsvidne - verdensom-
vælder (som f.eks. Robert Falloux)
jeg tror ikke det står inden for mine
evner, eller min formåens rækkevidde
at forandre verden. Og selv om
jeg havde det mindste håb til den
slags ambitioner ville de helt auto-
matiske blive bremset i starten og
nem den måde jeg er sammensat
min tilværelse på. Og for indledende
i solerel for konkluderer - for indledende
der ville gøre det muligt for
mig at realisere sådanne bestrebel-
ser eller ambitioner.
Men kan du med fuld ret stille
spørgsmål - hvorfor jorden i hel-

- vede beskæftiger sig med så i det ~~h~~
hele meget med problemet om hvor-
- dan kunsten i dag skal frembringe
bedst?
Der er en kendsgerning at ~~h~~
sige er kunstner, at mit arbejde
består i at beskæftige mig med
kunst (der er bl. a. det såvel kunst-
-fonden, som (Lauzen og nogle stykker
de betaler mig for) det er derfor
ikke alene nødvendigt, men på mange
måde min pligt at tage stilling
til de kunstneriske spørgsmål og
problemer der er i min tid.
For selv om min kommunikations-
- radius er meget, meget snævr (8 år
ikke gør noget for at udvide den
måske tværtimod) så har jeg dog
som et hvert menneske (bortset fra
ene boeren) en relation til et vist
antal andre mennesker - Om denne
relation er stor eller lille er u-
- væsentlig, det væsentlige er at det
er en levende - levende - håndlande
- spændende relation og jargonskifts.
- varierende - lukket - optræder
Når jeg i denne relation optræder
som og opfattes som kunstner
må jeg med værdigt klogt denne
beholdenhed at vælge - jeg må
kannet stå inde for mine udvalgte

om Kunst. Jeg må have gennemprøvet
og gennemkontrakt deres store kraft.
Jeg har altid haft den opfattelse,
des værre uden at kunne leve op til
den, at det at være kunstner først
og fremmest var at gøre andre op-
mærksomme på en livsværdi en,
ejerskab, en kraft som findes i
alle mennesker, gennem sig selv et-
sam plet som kunstner. her is vist
Jeg tror ikke - og det er bl.a.
undersaget til størrelsen kraft og bl.a.
i disse hæfter - at kunst er liv og
liv er kunst - men is der ikke
de to mindre at det er af stor
betydning, netop for en kunstner,
hvordan man lever sig selv, for
at vide at kunstner kan have
en livs befærdende evne.
Uden at sætte menkelighed vil jeg
derfor sige - at hvis ikke mit liv
bæres af en maksimal livs følelse,
så længe af det ikke gør det så længe
er kunstner alene en livs erstatning
og det er det mest negative der
kan være - og det er hvad den vil
blive hvis man blunder de to
begreber kunst og liv og ikke lader
dem - som det er deres bestemte

lygte parallelt.

20-7-72

Forsøg til forskellige "R+B"

Alle i form af 7m x 2m.

1. R: Kadmium mørk - B: Ultramarin
lys - med en anelse hvid.
Den røde er mørk uden at miste
sin rødhed eller nærme sig det
sort-brune.
Den blå er lys - så lys som det er
min lys uden at nærme sig lyse eller
hvid med blå.
2. R: Kadmium lys -
~~B: Kadmium~~
B: Ultramarin mørk -
Rød må ikke nærme sig orange
Blå må ikke nærme sig ~~sort~~ sort-hvid.
3. R: Kadmium lys - Kadmium mørk
blandet lys af hr.
B: Ultramarin lys - med hvid.
Begge farver skal stå uafhængigt
lys mod velforskulvers lyse ende.
OPlysning.
4. R: Kadmium mørk.
B: Ultramarin mørk.